

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5MCdo/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	6405208755
Dátum vydania rozhodnutia:	10.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6405208755.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. U. R., bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Na priekope 174/13, P.O.BOX 6, proti žalovanej Slovenskej republike- Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a ušlého zisku, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 7 C 178/2005, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 11. februára 2010, č.k. 7 C 178/2005-688 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2010, sp.zn. 12 Co 113/2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 11. februára 2010 č.k. 7 C 178/2005-688 v časti, v ktorej zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi trovy nutnej obhajoby v sume 985,03 €, ušlého zisku z podnikania fyzickej osoby v sume 18 338,73 €, ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľnosti v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve v sume 811 591,32 € a trovách konania a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20.mája 2010, sp.zn. 12 Co 113/2010 v potvrdzujúcom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 830 915,08 € a trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 11. februára 2010, č.k. 7 C 178/22005-688 (v poradí tretím) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi na náhrade škody - trovách nutnej obhajoby 985,03 € a na ušlom zisku 947 705,84 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti náhradu škody a ušlého zisku žalobu zamietol a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 28 147,19 € do 3 dní na účet jeho právnej zástupkyne. Dospel k záveru, že príčinná súvislosť medzi vznikom škody a ušlým ziskom bola daná vznesením obvinenia a zastavením trestného stíhania, pretože predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovene v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Výkonaným dokazovaním mal za preukázané, že proti žalobcovi sa viedlo od 8. júna 1994 trestné stíhanie, ktoré bolo právoplatne zastavené 17. februára 2004. Počas trestného stíhania bol žalobca vo väzbe od 20. januára 1995 do 19. marca 1996. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia (§ 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom). Žalobou

uplatnený nárok na náhradu škody za trovy nutnej obhajoby vo výške 39 990 Sk uznal súd za dôvodný v časti 985,03 € (29 675 Sk) a vo zvyšnej časti zamietol. Uplatnený nárok za náhradu ušlého zisku z podnikania žalobcu ako fyzickej osoby vo výške 2 209 890 Sk uznal súd za dôvodný v časti 18 338,73 € (552 472,50 Sk) a vo zvyšku zamietol. Žalobou uplatnený nárok titulom ušlého zisku žalobcu ako spoločníka v obchodnej spoločnosti Váth, s.r.o. vo výške 7 278 540 Sk, uznal súd za dôvodný v časti 117 773,52 € (3 548 045 Sk) a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobou uplatnený nárok na ušlý zisk z kúpnej ceny za nerealizovaný prevod vlastníctva k nehnuteľnosti používanej na podnikanie v sume 24 450 000 Sk priznal súd v plnej výške. Vychádzal z toho, že žalobca mal na základe zmluvy o budúcej zmluve možnosť predat' nehnuteľnosť horský hotel S., spolu s príslušenstvom a pozemkom do 30. marca 1995 za dohodnutú kúpnu cenu 52 000 000 Sk. Vzhľadom na to, že predmetná nehnuteľnosť bola v trestnom konaní od 4. októbra 1994 do 27. októbra 1998 zaistená, žalobca tento prevod zrealizovať nemohol. Z dôvodu, že sa žalobca dostal do väzby a jeho majetok bol zaistený, nemohlo dôjsť k uzavretiu kúpnej zmluvy a ušlým ziskom pre neho bola cena, za ktorú by sa prevod zrealizoval a ktorá bola uvedená v zmluve o budúcej zmluve. Od tejto ceny bola odpočítaná hodnota nehnuteľnosti, za ktorú ju žalobca nadobudol, čo zodpovedá sume 811 591,32 €. Svedok, ktorý mal na základe zmluvy nadobudnúť nehnuteľnosť, potvrdil, že ku zmluve nedošlo, pretože sa nemal možnosť kontaktovať so žalobcom a podpísať riadnu zmluvu a navyše majetok bol zablokovaný a nebolo možné docieľiť zavkladovanie tejto nehnuteľnosti na nadobúdateľa. Súd sa vysporiadal aj s tým, či žalobca urobil konkrétne opatrenia na to, aby nehnuteľnosť, ktorú nepotreboval a chcel ju predat', mohla byť predaná prostredníctvom obchodnej realitnej agentúry. Zistil, že žalobca preukázal sprostredkovateľskú zmluvu, ktorá bola uzavretá s MK obchodno-reálnou agentúrou na obdobie 6 až 12 mesiacov od 10. septembra 2001 a ďalšiu zmluvu, ktorá bola uzavretá medzi obchodnou spoločnosťou Real trade, s.r.o. a sprostredkovateľom PAN HORUS, s.r.o., s minimálnou kúpnu cenou 24 000 000 Sk. Obchodná spoločnosť tento predaj do 28. januára 2010 nezrealizovala. Ako nedôvodnú súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovanou. Uviedol, že žalobca si neuplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe, ale z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2004, premlčacia lehota podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je tri roky, a keďže žalobca podal žalobu dňa 21. októbra 2005, jeho nárok na náhradu škody nebol premlčaný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 20. mája 2010, sp.zn. 12 Co 113/2010 (v poradí tretím) potvrdil odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 3 192,95 € na účet právnej zástupkyne žalobcu do troch dní. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a odkázal na ne v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. K dôvodom, ktoré v rozsudku boli uvedené, dodal iba to, čo bolo namietané v odvolaní zo strany žalovanej, že nemohlo dôjsť k takejto ujme, pretože nedošlo k predaju nehnuteľnosti a priznanie ušlého zisku je viazané na to, že nie je možné vylúčiť potenciálny predaj nehnuteľnosti, prípadne aj so ziskom. Uviedol, že za ujmu, ktorá mohla vzniknúť a ktorá predstavuje škodu, by mohol považovať žalovaný iba sumu, ak by sa nepodarilo nehnuteľnosť, ktorá bola na predaj pripravená, predat' za tú hodnotu, ktorá je vyjadrená sumou 811 591,32 €, ale za sumu nižšiu a rozdiel by potom mohol predstavovať to, čo uplatnil žalobca jednak v návrhu na začatie konania, o čom v konečnom dôsledku rozhodoval súd prvého stupňa. Ušlý zisk z podnikania obchodnej spoločnosti a ušlý zisk z podnikania fyzickej osoby z nezrealizovaného predaja nehnuteľnosti je jednou z možných náhrad, ktoré patria žalobcovi ako osobe, ktorá bola väznená, trestne stíhaná s tým, že až do zastavenia trestného stíhania, pretože skutok nebol trestným činom, bola jej činnosť, osobnosť a pozícia ovplyvnená konaním orgánov činných v trestnom konaní. Odvolací súd poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 339/08-40 z 25. novembra 2008 rozhodol o porušení základného práva žalobcu vlastniť majetok a základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy Slovenskej republiky a zrušil rozsudok krajského súdu v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica o zamietnutí nárokov žalobcu vyplývajúcich z tohto právneho dôvodu. Dospel k záveru, že boli porušené základné práva žalobcu, pretože keď žaloba bola zamietnutá z dôvodov premlčania a žalobca (sťažovateľ) si uplatnil náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, bolo potrebné aplikovať na premlčanie práva na náhradu škody ustanovenie § 22

ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a keď uznesenie o zastavenie trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2004, potom premlčacia doba je 3 roky a žaloba podaná 21. októbra 2005 bola podaná včas. Po náleze ústavného súdu skutočne žalobca trval na pôvodne podanej žalobe a v tejto súvislosti odvolací súd mal za to, že pri aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. a judikatúre k právnej úprave, ktorú táto právna norma obsahovala, treba prijať záver, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby, majú rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Aj v uvedenom náleze Ústavný súd Slovenskej republiky III. ÚS 339/08 konštatoval, že žalobca si neuplatňoval nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe, ale z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. Potom rozsah práva zo zodpovednosti štátu za škodu a ušlý zisk je určený všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a pokiaľ ide o rozsah, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk v peniazoch. Už z charakteristiky ušlého zisku, tak ako ju uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa, vyplýva, že je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravidelný priebeh veci. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu. Výška ušlého zisku podnikateľa je daná rozdielom medzi celkovým príjmom z podnikania a nákladmi potrebnými na dosiahnutie tohto príjmu. Podmienky, ktoré vyžaduje právny predpis v rámci dokazovania pri označovaní a predkladaní dôkazov, boli zo strany žalobcu splnené. Námietku žalovanej, že je možné predať nehnuteľnosť, ktorá mala byť predmetom predaja už na základe zmluvy o budúcej zmluve, považoval za danú, ale súčasne mal za to, že nemôže ovplyvniť výsledok súdneho konania, v rámci ktorého súd rozhodoval o ušlom zisku podľa charakteristiky vyjadrenej príslušnými normami občianskeho práva. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobca skutočne, napriek svojej snahe, ktorá doposiaľ nebola úspešná, v budúcnosti uvedenú nehnuteľnosť môže predať. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 s použitím § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe podnetu žalovanej podal proti rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu výrokov, ktorým súd žalovanú zaviazal na náhradu škody a ušlého zisku a rozhodol o trovách konania a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, mimoriadne dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého na ďalšie konanie z dôvodu, že tieto v dovolaní napadnutej časti spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 234e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Na odôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že časť škody, ktorú žalobca v žalobe uplatnil, vznikla v evidentnej príčinnej súvislosti s výkonom väzby žalobcu v období od 20. januára 1995 do 19. marca 1996. Ide o škodu zodpovedajúcu trovám právneho zastúpenia a ušlému zisku žalobcu za uvedené obdobie. Mal za to, že nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, sa premlčal do jedného roka odo dňa, kedy bolo trestné stíhanie zastavené. Žalobca podal žalobu po uplynutí premlčacej lehoty a žalovaný vzniesol námietku premlčania. Pre posúdenie námietky premlčania je irelevantné, ako žalobca svoj nárok právne kvalifikoval. Rozhodujúce je iba to, ako žalobca svoj nárok skutkovo vymedzil. Zo skutkového vymedzenia v žalobe je zrejmé, že sa uplatňuje aj škoda (ušlý zisk) za obdobie, kedy bol žalobca vo väzbe. Nepovažoval za správny výklad, že štát za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, súčasne zodpovedá aj z iného právneho dôvodu, a to z dôvodu nezákonného vznesenia obvinenia. Zodpovednosť za väzbu má charakter osobitnej úpravy vo vzťahu k všeobecnej úprave zodpovednosti za nezákonné rozhodnutie. Tento vzťah osobitného a všeobecného vyplýva z toho, že štát za škodu spôsobenú väzbou zodpovedá rovnako, bez ohľadu na to, či bola väzba zákonná alebo nezákonná. Podľa názoru mimoriadneho dovolateľa konajúce súdy mali preto vyhodnotiť, že škoda - trovy právneho zastúpenia a ušlý zisk žalobcu v čase od 20. januára 1995 do 19. marca 1996 - vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe, pričom žalobu mali v tejto časti, vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania, zamietnuť. Namietal, že konajúce súdy nesprávne vyložili ustanovenie § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v časti „spôsobená škoda“, ak mali za to, že v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu bol spôsobený ušlý zisk spoločnosti Váth, s.r.o., v ktorej bol žalobca jedným zo spoločníkov, a že ušlý zisk obchodnej spoločnosti je škodou spoločníka obchodnej spoločnosti vo výške podielu spoločníka v spoločnosti. Ušlý zisk spoločnosti Váth, s.r.o. však nie je škodou na strane žalobcu. Žalobca a obchodná spoločnosť Váth, s.r.o. sú odlišné právne subjekty. Nie je vylúčené, že v dôsledku trestného stíhania vznikla žalobcovi, ako spoločníkovi obchodnej spoločnosti, škoda vo forme ušlého zisku. Avšak táto škoda mohla mať formu „poklesu výnosov z jeho majetkovej účasti v spoločnosti“ (prípadne mohla žalobcovi

vzniknúť skutočná škoda poklesom trhovej alebo likvidačnej hodnoty jeho majetkovej účasti v spoločnosti, to však nebolo v žalobe tvrdené). Podľa dovolateľa súdy nižších stupňov neuviedli a skutkovo nevyhodnotili, prečo a ako ovplyvnilo trestné stíhanie žalobcu ekonomický chod obchodnej spoločnosti, v ktorej mal žalobca 50%-nú majetkovú účasť a tiež skutkovo nevyhodnotili, či existuje príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním žalobcu a poklesom skutočne vyplácaných podielov na zisku spoločníkom spoločnosti Váth, s.r.o., respektíve, či vôbec pokles vyplácaných podielov na zisku nastal, či by vyplácanie podielov na zisku, nebyť trestného stíhania, nastalo. Namietal, že konajúce súdy tiež nesprávne vyložili ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti „ušlý zisk“, ak mali za to, že žalobcovi ako podnikateľovi (fyzickej osobe), vznikla škoda vo forme ušlého zisku vo výške priemerne dosahovaného zisku za obdobie pred začatím trestného stíhania, a súčasne aj vo forme ušlého zisku z konkrétne individuálne nezrealizovaných obchodov. Súdy priznali žalobcovi náhradu ušlého zisku za obdobie od 8. júna 1994 do 29. novembra 1996 vo výške priemerného zisku dosahovaného v období roku 1993. Zároveň priznali žalobcovi náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného obchodu, keďže žalobca mal na základe zmluvy o budúcej zmluve možnosť predat' nehnuteľnosť - hotel S. do 30. marca 1995 za kúpnu cenu 52 000 000 Sk. Poukázal na skutkový stav, z ktorého súdy vychádzali, a to, že žalobca nehnuteľnosť používal na podnikanie. Z uvedeného vyplýva, že ak by žalobca nehnuteľnosť predal, bol by ako podnikateľ fyzická osoba dosiahol zisk za identické zdaňovacie obdobie, za ktoré už nárok na ušlý zisk uplatnil vo výške paušálnej náhrady podľa skorších priemerne dosahovaných ziskov. Za odporujúce zásadám právnej logiky považoval fakt, aby súd výšku nároku na ušlý zisk podnikateľa za určité obdobie určil ako súčet priemerne dosahovaných ziskov a ziskov, ktoré bolo možné dosiahnuť z individualizovaných obchodných prípadov. Namietal, že konajúce súdy tiež nesprávne vyložili ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti „ušlý zisk“ tým, že prijali výklad, že ušlým ziskom je rozdiel medzi očakávanou kúpnu cenou z predaja veci, ktorý sa nezrealizoval a medzi nadobúdacou cenou veci. Mal za to, že nezrealizovaným obchodom (predajom veci) per se, totiž predávajúcemu ešte nevzniká „ušlý zisk“ v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené platí bez ohľadu na to, že z účtovného a daňového hľadiska by predávajúci zisk vykázal, ak by bol obchod zrealizovaný. Mal za to, že právne hľadisko však nemôže, na rozdiel od účtovného alebo daňového, považovať hodnotu predávanej veci za totožnú s jej nadobúdacou hodnotou. Hodnota predávanej veci je prima facie totožná s dohodnutou kúpnu cenou. Výslovil, že ak predávajúci neuzavrie očakávanú kúpnu zmluvu, potom per se nenastal únik zisku ani na strane predávajúceho, ani na strane kupujúceho. Nedošlo iba k zámene ekvivalentných hodnôt, teda k zámene peňazí vo výške kúpnej ceny za vec v hodnote kúpnej ceny. Účtovný a daňový prístup pri vyčíslení zisku je úplne odlišný. Účtovná evidencia je založená na princípe, že o majetku sa účtuje v nadobúdacej cene bez možnosti jeho precenenia, ak trhovacia cena majetku plynutím času stúpa. Z právneho hľadiska však ide o odplatný obchod, kde hodnota predávanej veci a kúpnej ceny sú ekvivalentné. Je zrejmé, že ak žalobca neuskutočnil predaj nehnuteľnosti za zamýšľanú sumu 52 000 000 Sk, ktorá nehnuteľnosť mala znalcom určenú hodnotu 60 000 000 Sk, a ktorú nadobudol za 27 550 000 Sk, potom žalobcovi samotným neuskutočnením predaja žiadny ušlý zisk v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevznikol. Ak predávajúci neuzavrie očakávanú kúpnu zmluvu, potom ušlý zisk na jeho strane v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vznikne vtedy, ak nehnuteľnosť následne predá za nižšiu kúpnu cenu, avšak objektívne dosiahnuteľnú. Za paradoxný považoval záver spočívajúci vo vysoko nelogickom výpočte škody, že žalobcovi tým, že v roku 1995 nepredal za 52 000 000 Sk nehnuteľnosť, ktorá nehnuteľnosť mala v tom čase znalcom určenú hodnotu 60 000 000 Sk, by mala vzniknúť škoda v rozdieli medzi touto očakávanou kúpnu cenou a nadobúdacou hodnotou nehnuteľnosti, pričom zdôraznil, že žalobca nehnuteľnosť ďalej vlastnil, a teda mohol užívať minimálne do roku 2010 a jej užívaním získavať ďalšie výnosy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 29. októbra 2012, sp.zn. 5 M Cdo 1/2011 zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 11.februára 2010 č.k. 7 C 178/2005-688 v časti, v ktorej zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi ušlý zisk z podnikania právnickej osoby v sume 117 773,52 € a trovách konania a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2010 sp.zn. 12 Co 113/2010 v potvrdzujúcom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 117 773,52 € a trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo zvyšku mimoriadne dovolanie zamietol. Dovolací súd sa nestotožnil s argumentáciou dovolateľa o premlčaní práva na náhradu škody

zodpovedajúcej trovám právneho zastúpenia a ušlému zisku za obdobie od 20. januára 1995 do 19. marca 1996. V predmetnej veci žalobca uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a tento nárok vyčísľal ako trovy nutnej obhajoby, ušlý zisk z dôvodu nemožnosti podnikat' ako fyzickej osobe, ušlý zisk z dôvodu nemožnosti podnikat' v obchodnej spoločnosti a ušlý zisk z nezrealizovaného predaja nehnuteľnosti v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve, ktorú nebolo možné zrealizovať. Vzhľadom na čas vzniku žalobcom tvrdenej škody, bolo potrebné danú vec v zmysle ustanovenia § 27 ods. 2 (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2004) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, posúdiť podľa zákona č. 58/1959 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, tak ako to súdy nižších stupňov správne aj aplikovali. Poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 22 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 58/1969 Zb. a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade s zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám (R 70/1994, obdobne R 35/1991). Poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2008, sp.zn. III. ÚS 339/08-40, ktorý v prejednávanej veci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. februára 2008 sp.zn. 12 Co 305/2007 v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 7 C 178/2005-388 z 20. septembra 2007 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. V posudzovanom prípade súdy nižších stupňov (viazané právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 25. novembra 2008, sp.zn. III. ÚS 339/08-40) nepochybili, keď vychádzali z toho, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a aplikovali na premlčanie práva na náhradu škody ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Neobstoí potom námietka mimoriadneho dovolateľa, že škoda - trovy právneho zastúpenia a ušlý zisk žalobcu v čase od 20. januára 1995 do 19. marca 1996 - vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe a vzhľadom na uplatnenú námietku premlčania, konajúce súdy mali žalobu zamietnuť s poukazom na ustanovenie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. K spôsobu výpočtu a určenia výšky ušlého zisku žalobcu ako fyzickej osoby uviedol, že nakoľko za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O.s.p. nemožno považovať nesúhlas mimoriadneho dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi (napr. R 42/1993), nemohol sa dovolací súd námietkami mimoriadneho dovolateľa týkajúcimi sa neúplnosti a nesprávosti vyhodnotenia dokazovania súdmi zaoberať. Dovolací súd ďalej dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v časti vzniku ušlého zisku vo výške 117 773,52 € je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z neho nemožno bez ďalšieho jednoznačne vyvodíť, ako odvolací súd hodnotil vzťah príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a spôsobenou škodou. Preto rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v časti 117 773,52 € (týkajúci sa ušlého zisku žalobcu ako spoločníka v spoločnosti Vath, s.r.o.) a vo výroku o trovách konania zrušil. Vzhľadom k tomu, že rovnakými vadami, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, trpí i rozhodnutie súdu prvého stupňa, bol i tento rozsudok v uvedenom rozsahu zrušený a vec bola v tomto rozsahu vrátená Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie. Ďalším dôvodom, pre ktorý mimoriadny dovolateľ považoval rozhodnutia súdov nižších stupňov za nesprávne, bol ich záver o existencii a spôsobe výpočtu ušlého zisku z nerealizovaného predaja hotela „Pančava“. S poukazom na ustanovenie § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Konštatoval, že v prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca kúpil hotel za účelom jeho ďalšieho predaja, z dôvodu, že v uvedenom čase bol pre neho predaj výhodný. Žalobca sa teda rozhodol realizovať svoje oprávnenie vecou nakladať predajom veci (§ 588 a nasl. Občianskeho zákonníka) v čase, kedy to sám, na základe vlastnej vôle považoval za najvhodnejšie s ohľadom na predpokladanú výšku zisku (zmluvou o zmluve budúcej z 30. marca 1994, z ktorej vyplynulo, že k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy malo dôjsť do 30. marca 1995). Vzhľadom na to, že nehnuteľnosť bola v trestnom konaní od 4. októbra 1994 do 27. októbra 1998

zaistená, žalobca tento predaj zrealizovať nemohol. Žalobca objektívne nemohol zamýšľaný prevod vlastníctva k nehnuteľnosti uskutočniť, a teda predpokladaný rozdiel v kúpnej cene a v hodnote nehnuteľnosti nadobudnúť. Žalobcovi zmluvou o budúcej zmluve vznikla voči žalovanej pohľadávka, ktorú v zmysle definícií Európskeho súdu pre ľudské práva je možno charakterizovať ako majetok. Nakoľko v príčinnej súvislosti so zásahom štátu k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy nedošlo, úvahy mimoriadneho dovolateľa o vzniku ušlého zisku v budúcnosti, v čase kedy žalobca nehnuteľnosť predá, sú neopodstatnené. Následne aj spôsob výpočtu ušlého zisku, ako rozdielu medzi nadobúdacou hodnotou nehnuteľnosti a očakávanou kúpnu cenou, ako ho vykonali súdy nižších stupňov, považuje dovolací súd za správny. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky v tejto časti z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval za dôvodné a podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. ho zamietol.

Ústavný súd Slovenskej republiky, na základe sťažnosti žalovanej, nález z 13. novembra 2013, sp.zn. II. ÚS 163/2013 rozhodol, že základné právo Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 MCdo 1/2011 z 29. októbra 2012 v jeho zamietajúcej časti porušené bolo. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 MCdo 1/2011 z 29. októbra 2012 v jeho zamietajúcej časti zrušil a v tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd v svojom náleze, okrem iného, uviedol:

„Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu v prvom rade vyplýva ustálenie záveru, že na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu (t.j. zákona č. 58/1969 Zb.), pričom následne sa najvyšší súd zaoberal otázkou premlčania žalobou uplatnených nárokov, pri posúdení ktorej sa v plnom rozsahu odvolal na rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008, v ktorom bolo zaujaté stanovisko k plynutiu premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pričom ústavný súd v tomto rozhodnutí tiež ustálil, že žalobca sa domáhal náhrady škody nie z titulu nezákonnosti väzby, ale z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

V uvedených súvislostiach ústavný súd poznamenáva, že najvyšším súdom aplikovaný zákon o zodpovednosti za škodu má, pokiaľ ide o škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou väzby, špeciálnu právnu úpravu, a to v § 5 v spojení s § 23 označeného zákona. Vzhľadom na už v minulosti ustálený názor ústavného súdu, že v danej veci sa vzhľadom na formuláciu žalobného petitu žalobca domáhal náhrady škody v príčinnej súvislosti s nezákonnosťou obvinenia, a nie v súvislosti s nezákonnosťou väzby, sa aplikácia § 23 zákona o zodpovednosti za škodu v súvislosti s riešením otázky premlčania týchto žalovaných nárokov javí síce ako bezpredmetná, avšak to neznamená, že pri posudzovaní dôvodnosti rozsahu týchto žalobou uplatnených nárokov by všeobecné súdy nemali prihliadať

a osobitne zohľadniť aj obdobie trvania väzby. Inými slovami, v danom prípade vzhľadom na existenciu špeciálnej právnej úpravy o škodových nárokoch vzniknutých v súvislosti s väzbou, by všeobecný súd nemal pri vyčíslení škody uplatnenej iba v súvislosti s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia zahrnúť do tejto škody aj nároky spojené s obdobím väzby, pretože žalobca si náhradu škody navyše aj z tohto dôvodu neuplatnil, ale uplatnil si ju len a len z dôvodu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ako to v minulosti ustálil už aj ústavný súd. Uvedenému postupu prisvedčuje, ako už bolo uvedené, aj špeciálna právna úprava o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnosťou väzby, ktorej uvaleniu musí síce vždy predchádzať obvinenie (t. j. uzneseniu o vzatí do väzby musí vždy predchádzať uznesenie o vznesení obvinenia), avšak to automaticky neznamená, že po vznesení obvinenia musí byť obvinený vždy vzatý aj do väzby (obvinený môže byť stíhaný aj na slobode, pozn.). Ak by to tak totiž bolo, potom by zákonodarca nemal potrebu navyše osobitne upravovať aj otázku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonnou väzbou, pretože tá by sa automaticky odvíjala od nezákonného obvinenia. Osobitná právna úprava o zodpovednosti za škodu pri nezákonnej väzbe by potom nemala nikdy praktické uplatnenie, keďže do väzby nemôže byť vzatá neobvinená osoba. Inými slovami, z uvedeného vyplýva, že ak by v danom prípade mala byť do škody

uplatnenej žalobcom započítaná aj škoda, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s väzbou, žalobca si mal uplatniť nárok na jej náhradu nielen z titulu nezákonnosti obvinenia, ale aj z titulu nezákonnosti väzby, čo však aj podľa v minulosti učeného zistenia ústavného súdu žalobca neurobil.

Z uvedeného teda vyplýva, že je rozdiel medzi posudzovaním včasnosti žalobou uplatneného nároku na jednej strane a medzi posudzovaním dôvodnosti rozsahu takto včas uplatneného nároku. V uvedenom smere sa však najvyšší súd pri posúdení tejto mimoriadnej dovolacej námietky (posledný odsek na s. 4 a nasl. mimoriadneho dovolania, pozn.) bez ďalšieho uspokojil iba s odvolaním sa na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však bola riešená iba otázka charakteru uplatneného žalobného nároku s ohľadom na posúdenie včasnosti jeho uplatnenia, keďže sťažovateľ uplatnil námietku jeho premlčania, ale týmto rozhodnutím nebola záväzne riešená aj otázka posudzovania rozsahu tohto nároku, s ktorou sa tak najvyšší súd nevysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, a v tomto smere je jeho rozsudok arbitrárny, svojvoľný a neodôvodnený.

Okrem toho, pokiaľ ide o posúdenie včasnosti žalobou uplatneného nároku, ústavný súd sa na tomto mieste stotožňuje aj s konštatovaním sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu je neodôvodnený aj v časti týkajúcej sa aplikácie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu upravujúceho otázku premlčania nároku na náhradu škody uplatnenej z titulu nezákonného obvinenia. Premlčacia lehota upravená v označenom ustanovení, ktorá sa vzťahuje na posúdenie premlčania nároku z nezákonného obvinenia, má totiž dve zložky, a to subjektívnu lehotu (§ 22 ods. 1) na uplatnenie uvedeného nároku, ktorá sa pohybuje v rozsahu jej objektívnej lehoty (§ 22 ods. 2).

Ústavný súd vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci síce opätovne (v zhode so svojimi skoršími závermi v tejto veci) prisvedčuje, že vzhľadom na charakter v tomto prípade uplatneného žalobného nároku, ktorým je nárok na náhradu škody z titulu nezákonného obvinenia, je v danom prípade na vyriešenie otázky, či tento nárok nebol premlčaný, potrebné aplikovať § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, avšak súčasne poznamenáva, že toto ustanovenie je potrebné aplikovať bezo zvyšku. V tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, sa v minulosti vo svojom rozhodnutí sp.zn. III. ÚS 339/08 z 25. novembra 2008 zaoberal iba otázkou identifikácie uplatneného nároku a s tým súvisiacou otázkou nutnosti na daný prípad aplikovať nie ustanovenie § 23, ale ustanovenie § 22 zákona o zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti sa vyjadril iba k aplikácii subjektívnej zložky tejto lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, a keďže predmetom skúmania ústavného súdu v označenej veci nebola ani ústavná udržateľnosť záveru, že zastavenie trestného stíhania má za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia (viazanosť petitom sťažnosti, pozn.), ústavný súd vzhľadom na túto judikatúru najvyššieho súdu, ktorá však neprešla testom ústavnosti v konaní pred ústavným súdom (a táto otázka nebola ani predmetom konania vedeného pod sp.zn. III. ÚS 339/08, pozn.), začiatok plynutia tejto subjektívnej zložky premlčacej lehoty automaticky odvíjal od doručenia rozhodnutia o zastavení trestného stíhania.

V uvedených súvislostiach ústavný súd podotýka, že v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v napádanom rozsudku pri posúdení otázky premlčania žalovaného nároku bez ďalšieho iba odvolal na označené rozhodnutie ústavného súdu, ktorým však nebola vyčerpaná celá problematika uplatnenia premlčacej lehoty podľa § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, ostala tak nevyriešená, resp. neodôvodnená sťažovateľova otázka aplikácie aj objektívnej zložky tejto premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, takže aj v tomto smere vykazuje citované rozhodnutie najvyššieho súdu znaky arbitrárnosti a neodôvodnenosti, tak ako to namieta aj sťažovateľ.

V súvislosti s odôvodňovaním uplatnenia objektívnej zložky premlčacej lehoty na daný prípad podľa § 22 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, najmä pokiaľ ide o určenie rozhodujúcej právnej skutočnosti určujúcej začiatok jej plynutia, sa najvyšší súd v intenciách prípadu bude musieť argumentačne konfrontovať aj s otázkou splnenia zákonnej podmienky na uplatnenie si nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorá v zmysle ustanovení prvej hlavy prvej časti zákona o zodpovednosti za škodu (§ 1 - § 4, podľa ktorých si žalobca uplatnil žalovaný nárok, pozn.) spočíva v požiadavke, aby nezákonné rozhodnutie, v dôsledku vydania ktorého sa nárok na

náhradu škody uplatňuje, bolo zrušené (§ 3 v spojení s § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, pozn.), a to v intenciách svojej judikatúry (ktorá neprešla testom ústavnosti, pozn.), v zmysle ktorej zastavenie trestného stíhania má mať také právne následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Argumentácia najvyššieho súdu v tomto smere bude vzhľadom na zákonom odlišne stanovené právne skutočnosti určujúce plynutie tak objektívnej zložky (doručenie nezákonného rozhodnutia, pozn.), ako aj v jej rámci sa pohybujúcej subjektívnej zložky (doručenie zrušujúceho rozhodnutia, pozn.) premlčacej lehoty na uplatnenie si nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie zásadná pre rozhodnutie vo veci samej.

Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu.

Pokiaľ ide o napádané rozhodnutie najvyššieho súdu, ústavný súd prisvedčil aj námietke sťažovateľa, že je neodôvodnené, a to pokiaľ ide o neodôvodnenie absencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu na jednej strane a škodou, ktorá mu mala vzniknúť na strane druhej, ako aj v súvislosti s priznaním nároku na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľností a neodôvodnením výšky tejto škody v intenciách definície ušlého zisku, tak ako ju vymedzil sám najvyšší súd.

Pokiaľ ide o uvedené námietky, najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite nepreskúmal danosť príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním žalobcu a škodou, ktorú si v tejto súvislosti uplatnil, pričom, tak ako už bolo uvedené, v napádanom rozhodnutí nie je vymedzené, či mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s väzbou alebo s trestným stíhaním (napr. v čase, keď bol žalobca stíhaný na slobode, a nie vo väzbe, mohol podnikat' a pod., pozn.), a tiež nie je zrejmé, či k škode neprišlo aj v dôsledku konania samotného žalobcu (napr. či aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca začal väzbu vykonávať v zahraničí a až následne bol vydaný na Slovensko, nebolo toto jeho konanie znakom toho, že dával najavo, že sa chce vyhnúť trestnému stíhaniu, t.j. aký bol dôvod väzby - ak by sa škoda posudzovala v tejto príčinnej súvislosti a pod.). Okrem toho, pokiaľ ide o žalobcovi priznaný nárok na náhradu ušlého zisku z nezrealizovaného plánovaného predaja nehnuteľností, najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne nevysporiadal s dovolacou námietkou týkajúcou sa jednak už zmieňovanej príčinnej súvislosti medzi jeho vznikom a trestným stíhaním a jednak s tým, že najvyšší súd sa nevysporiadal s charakterom kúpopredaja realizovaného nie v rámci podnikateľskej činnosti, pri ktorom dochádza k výmene ekvivalentných hodnôt vyjadrených na jednej strane v hodnote predmetu kúpy a na strane druhej v kúpnej cene odzrkadľujúcej túto hodnotu. V dôsledku uvedeného tak došlo k situácii, že po tom, čo najvyšší súd bez ďalšieho uveril argumentácii žalobcu, ostal v jeho majetku nielen predmet kúpy, ale duplicitne aj jeho hodnota v podobe „kúpnej ceny“ vyjadrenej vo forme ušlého zisku, takže v konečnom dôsledku žalobca môže v podstate predmet kúpy predat' akoby dvakrát. Bez povšimnutia najvyššieho súdu ostala aj tá časť námietky sťažovateľa, ktorou poukazuje na to, že v čase plánovaného predaja dotknutých nehnuteľností bola ich cena dokonca znalcom určená na sumu vyššiu než za akú žalobca tieto nehnuteľnosti plánoval predat', takže v tom dôsledku vlastne žalobca nezrealizovaním tohto predaja ušetril, resp. inými slovami, v majetku žalobcu ostala vyššia majetková hodnota než akú by získal zrealizovaním uvedeného predaja. Uvedené zistenia však nekorešpondujú s definíciou ušlého zisku naformulovanou samotným najvyšším súdom, podľa ktorej je ušlým ziskom hodnota, o ktorú by sa majetok poškodeného zvýšil, no v dôsledku rôznych okolností k tomu nedošlo, pričom v danom prípade o tento prípad nešlo, pretože zrealizovaním plánovaného predaja by sa majetok žalobcu zmenšil, a to o

sumu, ktorá predstavovala rozdiel medzi hodnotou predmetu kúpy určenou znalcom na jednej strane a kúpnu cenou, za ktorú tento predmet kúpy žalobca plánoval predat', na strane druhej.

Všetky uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý konštatoval, že rozsudkom najvyššieho súdu sp.zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 boli porušené sťažovateľom označené práva, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v bode 2 výroku tohto rozhodnutia rozhodol o zrušení rozsudku najvyššieho súdu sp.zn. 5 M Cdo 1/2011 z 29. októbra 2012 a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 13. novembra 2013, sp.zn. II. ÚS 163/2013 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom a účinnom znení). Vzhľadom na túto viazanosť Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že výhrady vyslovené v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa obsahovo - po vecnej stránke (skutkovej aj právnej) rovnako týkajú aj rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2010, sp.zn. 12 Co 113/2010 a rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici z 11. februára 2010, č.k. 7 C 178/2005-688. Táto okolnosť, aj so zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania, vedie Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2013 sp.zn. II. ÚS 163/2013 prichádza v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. mája 2010 sp.zn. 12 Co 113/2010 v potvrdzujúcom výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 830 915,08 € a trovách konania ako i rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 11. februára 2010 č.k. 7 C 178/2005-688 v časti, v ktorej zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi trovy nutnej obhajoby v sume 985,03 €, ušlého zisku z podnikania fyzickej osoby v sume 18 338,73 €, ušlého zisku z nezrealizovaného predaja nehnuteľnosti v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve v sume 811 591,32 € a trovách konania a vec rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie Okresnému súdu Banská Bystrica (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 a 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že sú mu známe rozsudky EŠLP v prípadoch týkajúcich sa mimoriadneho dovolania, ako aj zjednocujúce stanovisko pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2015, sp.zn. PLz. ÚS 3/2015. V predmetnej veci však Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom z 13. novembra 2013 sp.zn. II. ÚS 163/2013 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2012 sp.zn. 5 MCdo 1/2011 v jeho zamietajúcej časti zrušil a v tejto časti mu vec vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.